

St. Sarkis Armenian Church – 4th Sunday after Pentecost – 07-02-17

Isaiah 1:21-31

Romans 7:25-8:11

Matthew 12:38-45

Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

Այս խոռովալից աշխարհին մէջ, երբեմն դժուար կըլլայ Յիսուսի
աւետարանին հաւատալ: Եւ այդ պարագաներուն մէջ, յաճախ կը
հարցնենք թէ՛ ո՞ւր եւ դուն հիմա, ով Աստուած: Յաճախ, մենք
Աստուած կը փորձենք, պահանջելով՝ «Եթէ իրական ես, ասիկա կամ
ասիկա ըրէ՛ որպէսզի կարենայ հաւատալ քեզի»: Եւ եթէ Աստուած
այդ բանը չընէ, մենք մինչեւ իսկ կը կարծենք որ իրական Աստուած
չկայ եւ թէ մենք առանձին եւ անօգնական կը գտնուինք մեր դժուար
պարագաներուն դիմաց:

Այսօրուայ ակտարանը կը պատմէ թէ փարիսեցիները պահանջեցին Յիսուսէն մասնաւոր ընելիք մը: Ըսին Յիսուսին թէ՝ «Վարդապէ՛տ, նշա՛ն մը կ'ուզենք տեսնել քեզմէ»: Յիսուսի պատասխանը շատ հետաքրքրական է: Յիսուս ըսաւ՝ «Չար եւ շնացող սերունդը նշան կը խնդրէ: Ուրիշ նշան պիտի չտրուի անոր, բայց միայն Յովնան մարգարէին նշանը: Որովհետեւ ինչպէս Յովնան մնաց կէտ ձուկին փորին մէջ՝ երեք օր ու երեք գիշեր, այնպէս մարդու Որդին պիտի մնայ երկրի սիրտին մէջ՝ երեք օր եւ երեք գիշեր:» (Մատթ 12:39-40)

Փարիսեցիները չէին հասկցած որ ամէն մէկ անձ որ Յիսուս բժշկած էր եւ ամէն մէկ չար հոգին որ Յիսուս հանաց էր, արդէն նշաններ էին՝ Յովնանին նշաններն էին, կենարար խաչին նշաններն էին:

Մենք կ'անուանակոչենք խաչը սուրբ նշան: Ամեն անգամ որ «Ամեն. ալելուիա» կ'երգենք, կըսենք «նշանաւ, սուրբ խաչիւ եւ սուրբ աւետարանաւ եւ աւուրս շնորհիվ»: Խաչը եւ աւետարանը եւ օրուան շնորհը, տարբեր արտայայտութիւններ են մէկ սքանչելի իրականութեան: Այդ իրականութիւնն է որ աշխարհը փրկուեցաւ երբ Յիսուս խաչին բարձրացաւ, մահը կոխկոտեց, եւ Աստուծոյ բժշկութիւն բերաւ վիրաւորուած աշխարհը: Այն մասնաւոր նշանները զոր փարիսեցիները խնդրեցին եւ մենք դեռ կը խնդրենք երբեմն, ոչինչ բաներ են այս ամէնամեծ նշանին քով՝ այսինքն փրկութեան նշանին քով, զոր մենք կ'ստանանք Յիսուսի սուրբ խաչէն: Թերեւս մենք պիտի փափագէինք ուրիշ նշաններ տեսնել Աստուծմէ, բայց եթէ խաչին կատարածը ճշմարիտ է, մենք ուրիշ ոեւէ նշանի պէտք չունինք: Խաչը ինքը կատարեալ նշան է: Յիսուս հասկցաւ որ մեր կեանքին ընթացքին, դժուար կ'ըլլայ ամէն ատեն յիշել որ խաչով ամէն վտանգներէ փրկուած ենք արդէն: Երբ վտանգաւոր պարագային դիմաց կը գտնուինք, դժուար է հաւատալ թէ խաչը ամէն ինչ կ'այլակերպէ, Քրիստոսի զօրութեամբ, Աստուծոյ փառաց համար:

Ուրեմն որպէս Քրիստոնէայնէր մենք խաչի նշանը ընելով պէտք է միշտ մտաբերենք Քրիստոսի սէրը: Մենք խաչը կը կախենք մեր վիզէն որպէսզի Յիսուսի սէրը մեր սրտին մօտ պահենք: Մենք կը խաչակնքենք մեր մարմինը, որպէսզի յիշենք թէ Քրիստոս մեզի նոր կեանք տուաւ խաչին միջոցաւ: Եւ խաչը կը կախենք մեր տան պատերէն որպէսզի յիշենք Եսայի մարգարէին խօսքը թէ՛ մի՛ երկնչիք որովհետեւ Աստուած մեզի հետ է: (Ես 41:10)

Ճշմարիտ հաւատալով սուրբ խաչին զօրութեանը, մենք պէտքը պիտի չզգանք ուրիշ նշան մը խնդրելով Յիսուսէն երբ մեր դժուար օրերը հասնին: Փարիսեցիներու պէս չենք: Ընդհակառակը, մենք խաչը միշտ մեր մօտ կը պահենք, եւ այդ նշանովը կը բաւարարուինք:

Ուրեմն, այսօր կ'աղօթեմ որ մեր Տէրը Իր սուրբ խաչովը մեզ փրկէ բոլոր մեր մեղքերէն, եւ կեանք տայ մեզի յաւիտեան, իր անհուն ողորմութեամբը:

In today's reading from St. Paul's letter to the Romans, we hear about the distinction between living in the flesh and living in the spirit. Paul discusses how he finds himself serving the law of God with his mind but serving the law of sin in his flesh. We hear this language a lot in the letters of Paul, about the distinction between living in the flesh and living in the spirit, about living a life according to God's law vs living bound by sin. We are so familiar with this language that we never tend to question our understanding of these concepts: spirit, flesh, God's will, sin. And whether we realize it or not, our understanding of these basic terms has been heavily influenced by Western Christianity in a way that isn't particularly helpful to us. I'd like to take some time this morning to unpack one of these terms that we hear so often that most of us fundamentally misunderstand.

In much of Western Christianity, the concept of sin has taken on a very different meaning than was understood in its original context. In the West, we tend to understand sin this way. Imagine that we've just bleached a piece of cloth so that it's perfectly white. That's what we're like when we're born. And then, we begin to sin. And every time we sin, we add a black spot onto this perfectly white cloth. Eventually, we've put enough black spots on the cloth that we need to bleach it again: that's called confession. And we go through this cycle week after week, hoping not to make the same mistakes but ultimately knowing that we'll go through this cycle over and over again.

And in the West, we tend to see sin as an arbitrary set of rules that God creates to test our love for him. And so, our only motivation not to sin is fear of God because we don't want to end up in hell one day. This model of sin, which in one way or another we've all been influenced by, is not a particularly good motivator to avoid sinful behavior and ultimately, it leaves us with a picture of a not-so loving God who's just trying to trip us up.

Western Christianity also tends to begin with the starting point of original sin. It assumes that humanity was meant to be good but, after Adam and Eve sinned by eating the fruit, the fundamental starting point of our lives became that we are at our core tainted and need to be washed of the stain of original sin.

In the Armenian perspective, we tend to take a radically different approach in our understanding of sin. We base our entire perspective on the first account of sin found in the bible from the book of Genesis. God, in his desire to make human beings in his image and likeness, made them fundamentally, at their core, good. And that goodness, even after Adam and Eve's original sin, did not leave us at our core. The argument of the Armenian Church is that even in the most extreme cases of people who commit horrifically evil acts in this world, at their core, that image and likeness of God's goodness is still there, even despite that person's hardest attempts to reject it.

By making us in his image and likeness, God not only made us fundamentally good at our core, but he also endowed us with the capacity to freely choose how to lead our lives. And naturally, those choices have either positive or negative consequences. So God tells Adam and Eve in the Garden that they can eat of any tree they would like except for the tree in the middle, because if they choose to eat of it, a choice they are freely able to make because of the gift of free will God gave them, if they choose to eat of that particular tree, they will die. Many people misread this story thinking that God says “if you eat of this tree, I’ll kill you.” But that’s not how the story goes. Death is simply the natural consequence associated with the free choice Adam and Eve choose to make. Without the capacity to choose evil, we wouldn’t really be free. Without the capacity to reject God, we wouldn’t have the capacity to freely love God. For that reason, God always allows us choices in our lives. Some of the choices we make can build us up and some of them can cause us harm.

The tree of the knowledge of good and evil in the story of Adam and Eve is a icon of all of the free choices we make that cause us harm rather than building us up. And the primary word Armenians use for sin, մեղք, translates most appropriately to harm or damage. So when we say «Մեղսյ Աստուծոյ», we're really saying that we have chosen to cause harm and damage in our lives and in the lives of others instead of choosing God's will for us, which is for us to live a life of love and peace and patience and hope and charity.

I think that this concept of sin is a lot more in touch with the way things really work. We all have examples in our lives of times when we choose a harmful path over a path that builds us and each other up in Christian love. When we choose to be self-centered, when we choose to love objects and use people rather than using objects and loving people, when we get lost in harmful vices and addictions which make us lose sight of what's important in our lives, those things are all մեղք. And in the Armenian approach, we do not stress our sense of guilt over these parts of our lives, but rather, we stress our need in the moments where we are deepest in those մեղք to reach out for the healing love of Christ. This is the ultimate way to find healing from the damage of these harmful parts of our lives that inhibit us from truly living a good life filled with the self-sacrificial love of Jesus Christ.

The whole Christian religion is built on the hope that, if Christ was able to conquer death by his resurrection, then all brokenness can certainly be healed by the healing grace of our Lord Jesus Christ. Christ did not come to look the other way from all of the bad stuff we do. Christ came to meet us in that brokenness and heal us from the damage each of us have within our lives.

We tend to not come to Christ in this brokenness. We tend to think that all of our problems can be solved by the advances in our society: by modern science, by medicine, by a flourishing economy, or by an inspiring politician. And yet, in a country where we have more economic stability, a freer political system and longer life expectancies than any other place and any other time in history, we tend to be more miserable than ever. Suicide and depression rates are alarming, and even on a more mundane level, some of the most “successful” people with the “best” jobs and “best” lives seem to be some of the most unhappy people in our society. With all of the objectively positive steps we’ve taken to improve our society, the brokenness in our lives tends to be getting worse and worse. This brokenness, this harm or damage that we experience in our lives is what the Armenian Church calls սէղք. And it is our bold claim that the only way to heal this brokenness is by freely coming to our Lord Jesus Christ who is the master physician of our lives.

The more shallow concept of sin, of having a dirty thought or accidentally swearing, is completely missing the point. The real brokenness in our lives is what prevents us from growing in the self-sacrificial love we were designed to experience and give to others. This is the real “sin,” or for a better term, brokenness, that we need to bring to Christ for healing.

And when we come to confession, our goal isn't to cleanse ourselves of our dirty laundry. The goal is to be healed from our brokenness. Penance is therapy for the soul. It's the moment when we realize the pain that our actions have caused in our lives and in the lives of others, and it's the way we as Christians proclaim our desire to have Christ transform our brokenness into an act of healing grace.

Today, let us begin to be honest with ourselves. Let us begin to explore that deep-rooted brokenness we all experience due to the harmful decisions we make and the harmful decisions others make that affect us. And bringing this brokenness to the foot of the Cross, let us all be open to the healing grace our Lord Jesus Christ has to offer us. Amen.